

23

– Tai čia viskas? – Loganas pasistiebęs žvilgtelėjo į eilę dėžių, sustatytų ant metalinių lentynų.

– Ir dar viena už jos. Ir viena po apačia. Ir dar kelios štai ten. – Voter Leino įkalčių saugyklai vadovaujantis seržantas nusisuko ir parodė į dar vieną dėžę, stovinčią prie archyvinių dokumentų stelažo. – Čia viskas, ką atgabeno iš Polmonto buto.

Sandėlis buvo įkurtas devynioliktojo amžiaus pabaigos name, purvino granito pastate, pasislėpusiame siauroje Myrnso gatvės atšakoje, į kurią atsargiai vairuodamas gali tilpti su nežymėtu autobusiuku. Tylioje ir anonimiškoje. Aukšti pastato langai, iš vidaus apsaugoti grotomis, buvo tokie purvini, kad per juos beveik nieko nesimatė.

Patalpa buvo sudalyta surenkamais stelažais, sustatytais į labirintą, kurio viduryje slėpėsi metaliniai narvai su konfiskuotais pinigais ir narkotikais. Stelažai vaitojo nuo sukrautų konfiskuotų gėrybių ir dingusių daiktų, medinės grindys buvo duobėtos ir subraižytos. Nuo plikų gegnių kabėjo dūzgiančios ir mirksintys juostiniai šviestuvai, šaltyje apšviečiantys balto garo tumulus, virstančius Loganui iš burnos.

– Gerai... Šita partija jau įforminta? – Stengėsi, kad balsas nuskambėtų pernelyg viltingai.

Seržantas nusijuokė netikėtai aukšto tembro juoku, nepriderančiu serijinio žudiko išvaizdos žmogui:

– Turbūt juokauji? Kas aš jums – mama?

Loganas suniurzgė. Ant lentynų gulėjo turbūt du trys šimtai daiktų, ir visus juos reikėjo sukataloguoti, patikrinti, sulyginti su vogtos nuosavybės registru. Prakeikta kriminalistė inspektorė Styl – šis darbas užtruks šimtą metų.

Seržantas Serijinis Žudikas patapšnojo jam per nugarą ir išsišiepė.

– Pažvelk į teigiamą reikalo pusę – čia bent jau sušalsi į ragą.

– Jau gali atsiknist, Klaivai.

– Nėra už ką. – Paskutinį kartą patapšnojęs, jis nuėjo susikišęs rankas į kišenes ir švilpaudamas. Asilas.

Loganas išsitraukė iš lentynos pirmąją dėžę ir nutrenkė ant grindų. Ji buvo prikrauta „Sony“ MP3 ausinukų originaliose pakuotėse. Ėmė juos vieną po kito, traukė iš dėžučių, tikrindamas, ar turinys tikrai atitinka pakuotėje nurodomą daiktą, ir viską užsirašinėjo į knygutę. Žinodamas, kad grįžęs į būstinę turės viską suvesti į kompiuterį.

Kitoje dėžėje buvo pilna laikrodžių, o dar kitoje – skaitmeninių fotoaparatus. Loganas pritūpė ir pažvelgė į krūvas jo vis dar laukiančių daiktų.

Velniop.

Išsitraukęs mobilųjį, puolė peržiūrinėti kontaktus ir galiausiai spustelėjo mygtuką. Buvo sekmadienis, tad reikės palikti žinutę, bet jei kas paklaustų, galės įrodyti, jog tikrai darė viską, ką galėjo.

Tačiau ragelį pakėlė tikras žmogus.

– Prekybos standartai, kuo galėčiau padėti?

– Dildo? Čia Loganas. Ką tu veiki darbe?

– Ariu supistus viršvalandžius. Nepatikėsi, kaip atsilieku nuo darbų.

– Man reikia jūsų pagalbos.

– O, ane?.. – Pauzė. – Po praeito karto vis dar esi skolingas man bokalą, pameni?

Loganas pažvelgė į Polmonto kolekciją.

– Manau, kad aptikome nemažą kiekį padirbtų prekių.

Gal ir ne visai taip, bet *įmanoma*. O tai jau būtų Prekybos standartų atsakomybė.

Pasigirdo niurzgimas.

– Padaryk paslaugą ir kur nors jas nukišk. Mes jau ir taip paskendę darbuose iki ausų.

– Užuojauta. Viską sukrovėme Voter Leino saugykloje, tad vilk čia savo subinę ir mostelk burtų lazdele.

Pašnekovas kurį laiką tylėjo.

– Tai vėl bandai man užversti savo popierizmą?

– Dildo, skaudini mane.

– Joa, o tu neatsakai į klausimą. – Atodūsis. – Tai ką ten turi?

Loganas išsišiepė.

– MP3 grotuvų, plaukų tiesintuvų, kompiuterinių žaidimų ir dar gyvą galo visko. Viskas pakuotėse.

– Velnias... Gerai jau, gerai, atvarau. Bet nebent pirmadienį: privalau prirašyti krūvą ataskaitų Svoriams ir matams ir šįvakar tikrai ketinu grįžti namo, kol mano vaikai *dar nemiega*.

Jie sutarė laiką, ir Loganas padėjo ragelį. Atsistojo ir parodė Stivo Polmonto bute rastiems daiktams vidurinį pirštą – dabar jie oficialiai tapo nebe jo problema. Ir kas sakė, kad jis nemoka dirbti komandoje?

Loganas pasistatė mašiną prie ketvirto sąrašo adreso ir pasižiūrėjo į telefono ekraną, kad pamatytų, kas skambina, kaip tik tuo metu, kai buvo beįsijungiantis balso paštas: tai buvo Kolinas Mileris – žymusis „Aberdeen Star“ reporteris. Loganas minutėlę palaukė, o tada pasitikrino žinutes. Keturios buvo nuo Styl, grasinančios jį iškastruoti, viena nuo Samantos, klausiančios, ar įvairovės dėlei jis nenorėtų išsivesti jos kur nors pavakarieniauti, ir viena nuo Byčio, besiteiraujančio, ar jis jau kaip nors ėmėsi ruošti susitikimui?

Loganas suraukė antakius. Kokiam dar sumautam susitikimui?

Galiausiai pasigirdo Kolino balsas, prašantis jam perskambinti.

Loganas paspaudė mygtuką, ir po trijų signalų jo būgnelius suvirpino glazgietiškas akcentas.

– Lazai, draugeli, kaip reikaliukai? – Atsakymo laukti nesivargino. – Puiku. Klausyk. Vakare aš laisvas, gal nuori išvaryt į miestą? Ka nors užkasti ir išlenkt kelis alaus?

– Šįvakar negaliu, susitaręs su tatuiruotąja dama.

– Baik jau, einam kartu! Tu bent įsivaizduoji, ką man reikėja paaukot, kad trumpam ištrūkčiau į laisvę? Išlenktume kelis alaus, paplepietume kaip senais gerais laikais.

Loganas atidarė girgždančias mašinos dureles.

Įsižiebė apsaugos žibintas ir žvyruotą stovėjimo aikštelę užliejo atšiauria balta šviesa. Dvidešimt po ketvirtos, ir saulė jau kelia kepurę, kraunasi lagaminus ir keliauja sau namo, palikdama užmiestį pilkšvai rožinėje bei šaltai mėlynoje prietemoje.

– Kad aš šiuo metu truputį nebegeriu.

– Juokauji!

– Geriu antibiotikus.

Koks skirtumas, ką sumeluoti.

– Šūds...

Šiame užkampyje gatvės žibintų nebuvo. Čia stovėjo tik keli pakeistos paskirties ūkiniai pastatai, susispietę tarp Daiso ir Dono Tildo rajono. Ne visi buvo baigti: vienoje pusėje stovėjo sena troba, kurios blyškios stogo griaučių gegnės buvo aptrauktos mėlyna plastikine plėve nuspurusiais galais.

Bent jau apsiraminio vėjas su šlapdriba. Bet vis tiek buvo velnioniškai šalta.

– Tada suvalgytume karia. Išgertum „Lambrini“ sidra ar dar ka, ką jūs, giejai abstinentai, šiais laikais geriat.

– Kolinai...

– Galietume pazysti apie darbą: naujienų skyriui atsirada toks naujas ryžas bjauryste, kuriam aš rašau „perneliug sensingai“. Debils. Galėtum pasipasakot apie tą durnių Bytį arba sava lesbę bosę. – Pauzė. – Lažinuos, kad tas šiknius Ričards Nokss irgi ne saldainis?..

Loganas užtrenkė mašinos dureles. Kažkur tolumoje sulėjo šuo.

– Subtilu, Kolinai, *išties* subtilu.

– Kas? Aš tik...

– Nesidalysiu informacija apie vykdomą tyrimą, ir tu tai žinai. Šūdo norėjai su manimi pavakarieniauti.

Kuriam laikui stojo tylą, bet, Kolinui vėl prabilus, Loganas girdėjo, kad šis kalba šypsodamasis.

– Bet juk negali pykti, kad pamėginau, ką? Štai ką pasiūlysiu: tu man papasakoji viską apie Noksa, o aš tau atskleisiu pirmadienio antraštę.

– Viso, Kolinai.

Loganas padėjo ragelį. Na ir įžūlumas.

Jis atsidarė sąrašą, susidarytą per nacionalinę policijos duomenų bazę, – asmenys, nuteisti už apiplėšimus naudojantis kūjais, – ir perskaitė ketvirto numerio santrauką. Deimianas Atkinsonas, dar žinomas kaip Danielis Francis, dar žinomas kaip Denis Sondersas, dar žinomas kaip Donis Fereris. Sėdėjo už apiplėšimą, pinigų prievartavimą, užpuolimą sunkinančiomis aplinkybėmis. O svarbiausia, už daugybės visą parą dirbančių degalinių plėšimus grasinant kūju.

Nedideliame rajoniuke švietė vos dviejų namų langai. Kaip paaiškėjo, pirmajame gyveno prasigėres pagyvenęs vyriškis su barzda ir alaus pilvuku. Ne, nei Deimiano Atkinsono, nei Danielio Franciso jis nepažinojo, bet Denis Sondersas gyveno štai ten. Jis drebančiu pirštu parodė į apipelijusį namelį ant ratų, stovintį palei nebaigtą ūkinį pastatą.

– Pats... pats vissską darosi. Supranti?

Koks darbštuolis.

Loganas nugurgždėjo žvyruotu keliu link sodybos. Lauke ant žolės buvo į krūvą suverstos įvairios statybinės medžiagos: plytų paletės, čerpių dėžės, lentų rietuvės. Loganas kyštelėjo galvą pro praviras duris, tačiau viduje aklinau tamsu. Buvo girdėti tik lašėjimas, trenkė priplėkusiomis dulkėmis ir pelių spirromis. Kampe tykojo susiglaudę įrankiai.

Denio Sonderso gyvenamoji priekaba nepriminė „Portakabin“ tipo namelio, kokiam gyveno Samanta, – tai buvo nedidukas dviratis modelis. Vasarą toks namelis, prikabintas prie „Volvo“ universalų, pilno nelaimingų vaikų, sulėtindavo eismą iki gedulingos kolonos greičio.

Visas namelis buvo nusėtas purvinai žalio pelėsio dryžiais, o stogas kone juodas. Kažkada buvo nuteptas smėlio spalvos dažais, bet jie dabar luposi, atidengdami rūdis.

Kažkur namelio viduje švietė slopi šviesa, tad Loganas nužingsniavo aukšta, drėgna žole ir pažvelgė pro šoninį langelį. Viduje buvo stebėtinai švaru, lova patraukta, kad liktų vietos laminuotam staliukui ir dviem suolams.

Prie stalo nugara į langą sėdėjo vyras ir kažką užsirašinėjo ant nemenkos krūvos popierių. Kiek plinkantis ties pakaušiu, vilkintis dryžuotu pilku džemperiu, ant vieno delno išorės buvo matyti išblukusi savadarbė tatuiruotė.

Kažkur grojo radijas: Paulo Wellerio daina nutilo, ir pasigirdo naujausios žinios apie kelių eismą, pirmuoju smuiku grojo siaubingieji kelių darbai Haudagano žiede.

– Deni, brangusis, gal nori arbatos? – Pojaunės moters balsas.

Vyriškis pakėlė akis į namelio gilumą.

– Aha, dėkui. Žinai, iki stogo baigimo mums dar trūksta dviejų gabalų.

Sprendžiant iš kalbos, tikrai vietinis.

– Na... Tai teks jam paskambinti dar kartą, ar ne?

– Ar tikrai reikia? Gal galime...

– Deni, jau kalbėjome apie tai. Nesiginčykime.

Loganas prisėlino prie durų. Prie jų vietoj laiptelio gulėjo apversta dėžė nuo pieno. Loganas paspyrė ją nuo kelio ir pasibeldė. O tada dėl visa ko išsitraukė pipirines dujas.

Lange pasirodė veidas, bet Loganas prisispaudė prie purvais nudrėbtos aliumininės sienos, kad jo nesimatytų, ir pabeldė dar kartą.

Denis:

– Nieko nematau...

Moteris:

– Jei čia ir vėl tas girtuoklis Benksas, pasiųsk jį velniop, mes užsiėmę.

Denis:

– Bet juk supranti, kad jis tave girdi.

Moteris:

– Tiesiog pažiūrėk, kas ten beldžia.

Pasigirdo džergžtelėjimas, ir durys plačiai atsilapojo.

– Rėjau, jau per gražiai su tavim elgiuosi ir...

Denis, maždaug trisdešimt dvejų, pasaginiais ūsais ir barzdos lopinėliu po apatine lūpa, rausvais žandukais ir spygliais sustatytais plaukais. Jis suraukė antakius.

– Kuo galiu padėti?

Loganas pažvelgė į jį šypsodamasis.

– Deimianas Atkinsonas? Dar žinomas kaip Denis Sondersas, dar žinomas kaip Danielis...

Namelio durys užsitrenkė. Denis sušuko: „Šūdas! Čia policija!“, ir durys vėl plačiai atsidarė. Jis nėrė lauk, dėdamas koją ten, kur *turėjo* stovėti pieno dėžė.

Oi.

Išsitiesė veidu į šaltą, drėgną žolę.

Šlept.

– O, šikniau...

Taip jau būdavo su tokiais žmonėmis kaip Denis, dar žinomu kaip Danielis, dar žinomu kaip Deimianas, dar žinomu kaip Donis, – kuo daugiau vardų, tuo jų savininkai kvailesni. Vyksiems sukčiams nereikėdavo daugiau nei vieno vardo, nes niekas jų nesučiupdavo.

Denis pasiremdamas pakilo ir atsisėdo įrėmintas blyškios šviesos stačiakampio, krintančio pro namelio duris, glausdamas kairį riešą prie krūtinės. Iš pakrypusios nosies į ūsus kliūktelėjo tamsiai raudonas kraujas.

– Nagi, – Loganas išsitraukė antrankius. – Stokis.

– Sulaužei man riešą...

– Aš tavęs nė nepaliečiau. – Loganas žengtelėjo į priekį. – Taigi gali arba atsistoti ir leistis surakinamas antrankiais, arba...

Garsus kaukštelėjimas, spengimas ausyse. Geltoni ir juodi ratilai. Skausmą pajuto dar prieš atsitrengdamas į žemę – pakaušį pervėrė smarkus pulsuojuantis smūgis. Jis šleptelėjo ant žemės, o kažkas aštrus ir dantytas ėmė draskyti skruostą.

Kažkas rėkė:

– Bėk, Deni! Bėk!

Šūdas...

Loganas nerangiai pakilo ant kelių, aplinkui viskas ošė, galva pulsavo, jos oda gėlė, skrandis vertėsi lauk. Tik neapsivemk, tik neapsivemk... visgi apsivemsiu. Ant žolės ir kairės rankos. Karšta, karti, gaižiai dvokianti vėmalų čiurkšlė.

– Bėk, pasakiau!

– Bet jis...

– Aš juo pasirūpinsiu...

Šūdas. Ne patys maloniausi žodžiai.

Jis pakėlė akis. Jai gal vos daugiau nei aštuoniolika, peroksidiniai plaukai su gerokai ataugusiomis rudomis šaknimis, dideli raudoni „Moksliauų keršto“ akiniai, atsikišęs nėsčiosios pilvas, putlus veidas, iššiepti dantys, abiem rankomis gniaužiama sunki ketaus keptuvė. Ji iškėlė keptuvę į viršų ir smogė Loganui per galvą.

Ar bent jau būtų smogusi, jei šis nebūtų pasitraukęs. Tad keptuvė pataikė į dešinę ranką, skausmas nutvilkė nuo sumuštos alkūnės iki peties.

– Po šimts, aš policijos pareigūnas!

– Palik mus ramybėje!

Ji suniurzgė ir vėl užsimojo keptuve. Loganas paknopstom movė per šlapią žolę, tačiau ji pasileido iš paskos. Užsimojo. Bet nepataikė.

Kaire pėda įmynė į šiltą vėmalų balutę ir koja švystelėjo į viršų, o pati vožėsi ant užpakalio.

– Fui! Čia visur vėmalai!

Loganas sunkiai atsistojo, netvirtai kryptelėjo į vieną pusę ir susvirduliavo.

Pipirinės dujos, kur, po velnių, pipirinės dujos?

Pamėgino atgauti pusiausvyrą prisilaikydamas nemažai amžiaus mačiusio namelio sienos.

Kur, po velnių, tas prakeiktas, sušiktas...

Štai. Guli vėmalų baloje.

Loganas pasilenkė ir čiupo jį. Pasaulis apsvirtė salto, o tada – kūlvirsčiu. Jis sverdėdamas atsitiesė delne gniauždamas drėgną juodą flakonėlį.

Ji stojosi visa susiraukusi, iššiepusi dantis, keikdamasi...

Loganas nusivėmė tiesiai ant jos.

Stojo pauzė, o tada ji sukliko:

– Aaaaa! Blyn, tiesiai man į burną!

Jis ėmė grabalioti juodo flakonėlio dangtelį. Niekaip neatsidaro... Bet atrodo, kad ir nebereikia. Moteris paleido iš rankų keptuvę ir spaudydamosi bei žiaukčiodama atsirėmė į namelį. Kol galiausiai apipurškė jo purviną sieną pietums valgytu patiekalu.

Loganas susiėmė pakaušį, lenkiant ranką nuo sudaužytos alkūnės nuvilnijo skausmo banga. Pirštai sudrėko nuo kažko tamsaus ir lipnaus.

– Blyn, aš tave, – jis atsisuko į vemiančią moterį, – suimu.

Jis žengtelėjo į priekį, bet sustingo, nes tuo metu iš už ūkinio pastato kampo iššoko Denis, sveikąja ranka laikydamas kūjį.

– Šunsnuki! – Denis užsimojo juo Loganui per galvą. Nepataikė. Kūjis susmigo į namelio sieną tiesiai per aliuminį ir suskaldė durų staktą.

Loganas spruko šalin, kol Denis mėgino ištraukti masyvią kūjo galvą iš paties padarytos skylės.

Pipirinės dujos. Ir kodėl gi jam nepavyko įveikti to prakeikto flakonėlio dangtelio? Koks išvis tikslas turėti sumautas pipirines dujas, jei nepavyksta atsukti sušikto dangtelio?

Sucypė metalas – Deniui pagaliau pavyko išlupti kūjį iš sienos.

Laikas pustyti padus.

Loganas susiruošė paknopstom bėgti automobilio kryptimi. Kuo toliau nuo to prakeikto kūjo.

Kūjis švilptelėjo Loganui ties kairiuoju petimi, ir Denis susi-keikė jam į kažką trinktelėjus.

– Ai, blyn, eina šikt... – Pauzė. – Šūdas. – Švokštimas. – Ai...
KOJA, BLYN!

Loganas nesustojo.

Kitu mostu paleido kūjį į ūkinio pastato sieną – pažiuro geltonos žiežirbos.

– Būk ramiai, blyn... Ai, ai, ai...

Loganui išnirus iš už kampo, apsaugos žibintas nutvieskė šaltą žvyrą. Jau buvo nusigavęs iki rudojo tranto fiato, bet atsukęs išvydo įkandin šlubčiojantį Denį, švokščiantį pro sukąstus dantis, paliekantį po savęs balto garo šleifą kiekvieną kartą, kai atsispirdavo kairiaja koja nuo žemės.

Loganas ir vėl pamėgino atsukti dangtelį. Tas sušiktas daiktas vis tiek nė iš vietos.

Suėmė dangtelį dantimis ir pasuko – plastiko skonis buvo kartus ir priminė tulžį.

– Aaaaaa! – Denis iškėlė kūjį į viršų, permesdamas visą svorį už savęs.

Loganas žengtelėjo atgal, kūjis prispaudė jo striukės kraštą ir susmigo į keleivio lango stiklą. Pasigirdo šukių papliūpa. Ant dirbtinės odos sėdynių pažiuro spindintys deimantiniai kubeliai.

Jis išspjovė flakonėlio dangtelį ir nukreipė pipirines dujas tiesiai Deniui į tarpuakį.

– Mesk!

– Ką padarei Steisei, tu, gai...

Loganas spustelėjo nuleistuką.

Akimirką stoji tylą, o tada Denis paleido gerklę, krito ant įvažos žvyrkelio rankomis susiėmęs veidą, spardydamasis kur pakliuvo, pametęs kūjį, kuris styrojo iš Logano mašinos keleivio lango it nerūpestinga medinė erekcija.

Jie sėdėjo prie stalo namelyje: Loganas iš vienos pusės, o Denis Sondersas – iš kitos. Langai buvo aprasoję nuo kunkuliuojančio virdulio, kuris buvo išpiltas ir pastatytas vėl virti, garas tvenkėsi nedidelėje patalpėlėje nepaisant sienoje naujai atsiradusios skylės ir durų, kurių nebepavyko uždaryti.

Tvankumoje tvyrojo šleikšti ir gaiži vėmalų smarvė.

– Gal jau jautiesi geriau? – Moteris – Steisė – nuėmė Deniui nuo veido drėgną virtuvinį rankšluostėlį. Jo oda buvo beveik

raudona, akys užtinusios, skruostais ritosi ašaros, iš nosies varvėjo snargliai. Vyrukas pakėlė ranką prie akių.

Loganas čiupo jam už rankovės.

– Juk sakiau netrinti. Bus tik blogiau.

– Perši...

Kaip nemėgsi pipirinių dujų.

Steisė susiraukė. Ant vieno galvos šono jos plaukai styrojo visomis įmanomomis kryptimis, peroksidinės sruogos aplipusios visokiausiais gabaliukais. Jos naudojami kvepalai niekaip nepermušė vėmalų natos.

– Tik pažiūrėk, ką pridirbai.

Loganas jai taip pat atsakė nepatenkinta išraiška, spausdamas prie pakaušio šaldytų žirnelių maišiuką.

– Bandei suskaldyti man kaušą keptuve, o jis mėgino nuimti man galvą kūju. Gal pamiršai?

Ji nusisuko ir nuėjo iki šaldytuvo, išsitraukė paketį nenugriebto pieno ir šliūkštelėjo ant rankšluosčio.

– Tai buvo nelaimingas atsitikimas.

– Gal galėtum *patikslinti*?

Tyla.

– Juk daviau tau žirnelius, ar ne? – Ji pastatė pieną atgal į šaldytuvą ir uždengė rankšluostėliu veidą Deniui. – O tu tikras, kad šitas padės?

– Visiškai.

Steisė raukydamasi ištraukė sau iš plaukų kažkokį apvirškintą gabalą.

– Fui...

Užvireš virdulys sušvilpė. Ji nukėlė nuo liepsnos ir supylė tiesiai į garuojantį kibirą, o tada patikrino temperatūrą mažuoju piršteliu.

– Norėjau namelio su dušu, bet *ne*, būtų buvę pernelyg *brangu*...

Ji nusinėrė džemperį ir po juo vilkėtus marškinėlius – liko viena ne pačia praktiškiausia liemenėle ir apnuogintu strijomis nusėtu nėščiosios pilvu. Pauosčiusi dėmėtus marškinėlius,

susiraukė ir numetė juos į kampa šalia išterlioto džemperio. Loganas nežiūrėjo, kaip ji kibire trenka vėmaluotus plaukus.

Jis pasilenkė per stalą ir kilstelėjo pienuoto rankšluostėlio kraštą.

– Gal jau geriau?

– Degina...

– Nuo pipirinių dujų ir turi deginti. – Loganas paleido kampa, ir šis təkstelėjo ant sudirgusios odos. – Esi visiškai kvailys, Deni, žinai tą, ar ne?

Kitoje stalo pusėje sėdintis vyras sukosėjo. Kalbėjo švokšdamas, garsą kiek slopino rankšluostis.

– Maniau, kad atėjai čia dėl...

Jis nutilo.

Loganas išsitraukė užrašų knygutę.

– Kur buvai vakar devynios penkiolika?

Steisė ištraukė galvą iš kibiro. Plaukai aplipę šampūno putomis it cukraus vata.

– Nieko tu jam nesakyk. Juk net tavo teisių neišdėstė, ar ne?

– Bet...

– Jokių „bet“, Deni. – Ji pakėlė smakrą ir pažvelgė į Loganą. – Kodėl nori žinoti?

– Tiesiog atsakyk į klausimą: šeštadienio rytas, ketvirtis po devynių.

Tyla.

Denis ir vėl kostelėjo.

– Mes buvome...

– Deni Sondersai, nedirsk!

– O koks skirtumas? Juk mes nieko nedarėme, ar ne?

– Esmė ne ta.

– Buvome Senojo Meko bažnyčioje, aišku?

Loganas nusijuokė:

– Joa, patikėjau.

– Tikrai buvome ten! – Denis atsisėdo tiesiai, ir rankšluostis, nusmukęs nuo veido, nukrito ant laminuoto staliuko tykštelėdamas šiltu pienu. Šis suveikė, jam jau pavyko šiek tiek atsimerkti, tiek, kad galėtų piktai pašnairuoti į Loganą.

– Paklausk pastoriaus, buvome ten nuo lygiai dešimtos iki maždaug vienuoliktos.

Loganas apsidairė po ankštą namelį su sienoje žiojinčia kūjo skylė.

– Tuėjai į bažnyčią?

– Gali paskambinti pastoriumi, jei netiki.

– Netikiu. – Jis kyštelėjo ranką į striukės kišenę ir... Šūdas. Sušiktas... šūdas. Išsitraukė saujelę plastiko nuolaužų ir elektronikos trupinių. Štai kas beliko iš jo telefono, pasipainiojusio tarp Denio kūjo ir mašinos lango. – O, tiesiog... – Jis nusviedė šukes ant stalo. – Čia per tave ir tavo sumautą kūjį!

– Čia tik telefonas. O tu man riešą sulaužei!

Loganas giliai įkvėpė, iš visų jėgų susivaldė, kad nepultų kitapus stalo sėdinčiam Deniui į gerklę, o tada atkišo ranką.

– Duok savo telefoną.

Steisė:

– Mes niekuo...

– DUODI MAN SAVO SUMAUTĄ MOBILŪJĮ, kitaip tepadedu man... – Jis užsimerkė, sukando dantis. – Gal galėčiau pasiskolinti telefoną?

Denis padavė pigiai atrodantį telefoną. Loganas susisiekė su centru.

– Noriu sužinoti Senojo Meko bažnyčios pastoriaus numerį, Dono Tildo... Gerai, palauksiu.

Denis pakėlė pienuotą rankšluostį nuo stalo ir priglaudė jį prie veido.

– Pastorius Viljamsas. Padės mums pakrikštyti vaikį, kai tas išlįs į pasaulį, supranti?

Loganas surinko centro padiktuotą numerį ir liko sėdėti spokšodamas į suknežinto telefono liekanas. Ką tik buvo išmokęs juo naudotis, o dabar teks pirkti naują. Ir ar bus galima nurašyti šitą prakeiktą daiktą kaip sąnaudas? Ar jam...

– ...Alio? Ar girdite? Alio?

– Gal galėčiau pasikalbėti su pastoriumi?

– Aš ir esu pastorius. Kuo galiu padėti?

Loganas dirstelėjo į rankšluosčiu pridengtą Denio veidą.

– Kuo jūs vardu?

– Jei norite oficialiai, tada būsiu pastorius Viljamsas, bet jei ne, galite kreiptis į mane Čarliu.

– Jums skambina kriminalistas seržantas Loganas Makrėjus iš Grampiano policijos. Noriu sužinoti, ar pereitą savaitę jums teko matytis su tokiu Deniu Sondersu ir jo... – jis pastebėjo blizgantį miltuotą burbulą ant bevardžio Steisės piršto, – sužadėtine?

Stojo pauzė.

– Ar galiu sužinoti, dėl ko klausiate?

– Bandau nustatyti jų buvimo vietą.

– Aha, o kam?

Denis palinko vis dar besifermentuojančiu po rankšluosčiu veidu į priekį.

– Nieko tokio, Čarli, gali jam papasakoti.

Tad pastorius ir papasakojo. Loganas pranešė, kad pas jį užsuks žmogus paimti oficialių parodymų, padėjo už skirtą laiką ir padėjo ragelį. Nusikeikė.

Denis ištiesė ranką norėdamas atgauti telefoną.

– Matai, juk sakiau. Buvome bažnyčioje.

Visa ši diena... tiesiog supistai *nuostabi*.

– Tad nieko negirdėjote apie vakar Karūnos gatvėje apiplėštą juvelyrą?

Steisė patapšnojo sau per pūpsantį pilvą.

– Denis tokiais dalykais nebeužsiima, dabar jis turi įsipareigojimų.

– Rūpinomės mano atžalos dvasiniu auklėjimu. Prie Hendersono nė prisiartinę nebuvo.

Loganas šyptelėjo.

– Aš nieko nesakiau apie Hendersoną.

Steisė išspaudė dar šampūno į delną.

– Neblogas bandymas, *sekly Morka*, bet apie tai visą dieną kalba per radiją.

Velnias.